

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΥΠΝΗΣΗ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΕ, 33 ετών. ΛΟΥΚΙΑ, 30 ετών.

(Σ' ένα κομψό σαλονάκι, στο σπίτι της Δουκίας. Ο Μάξ και η Δουκία κάθονται ό ένας κοντά στον άλλο και συνομιλούν).

ΛΟΥΚΙΑ.— Μ' αγαπάτε λοιπόν, αλήθεια;

ΜΑΕ.— Άφου τ' ξέρετε πόσο σ' αγαπώ, γιατί με ρωτάτε;

ΛΟΥΚΙΑ.— Πώς θέλετε να τ' πιστέψω ότι μ' αγαπάτε;

ΜΑΕ.— Μά αφού σ' τ' λέω, πρέπει να τ' πιστέψετε.

ΛΟΥΚΙΑ.— Θά τ' πίστευα ίσως, αν δεν μου τ' λέγατε.

ΜΑΕ.— Γιατί;

ΛΟΥΚΙΑ.— Η μεγάλη αγάπη δεν έχει ανάγκη από λόγια για να εκφρασθή... Άν μ' αγαπούσατε τόσο πολύ, όσο λέτε, θα τ' αισθανόμην ότι μ' αγαπάτε.

ΜΑΕ.— Μή μιλάτε έτσι. Τ' ξέρετε πολύ καλά ότι σ' αγαπώ. Τ' νοιώθω και πριν σ' τ' πω. Δε μπορείτε να φαντασθήτε τι είνε μιά αγάπη, σάν τη δική μου. Είνε τρέλλα... Είνε πόνος... Κανείς δεν αγάπησε στόν κόσμο, όπως εγώ...

ΛΟΥΚΙΑ.— Όχι δά...

ΜΑΕ.— Κανείς... Κανείς...

ΛΟΥΚΙΑ.— Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι μ' αγάπησαν πολλοί.

ΜΑΕ.— Κανείς δεν σ' αγάπησε όπως εγώ.

ΛΟΥΚΙΑ.— Πώς τ' ξέρετε;

ΜΑΕ.— Δεν είνε δυνατόν να σ' αγάπησε κανείς περισσότερο από μένα...

ΛΟΥΚΙΑ.— Και όμως κάποιος μ' αγάπησε πολύ περισσότερο από σ' εσ...

ΜΑΕ.— Μήπως σκοτώθηκε για σ' εσ;

ΛΟΥΚΙΑ.— Έκανε κάτι περισσότερο.

ΜΑΕ.— Τι;

ΛΟΥΚΙΑ.— Μή νοιώθετε ότι θέλω να καυχθώ, ότι σ' εσ λέω ψέματα. Άν θέλατε, θα σ' εσ πω την ιστορία οία τού ανθρώπου αυτού.

ΜΑΕ.— Βέβαια... Τ' θέλω πολύ...

ΛΟΥΚΙΑ.— Λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας γιαντός, πολύ πλούσιος και από μεγάλη οικογένεια. Μπορώ να σ' εσ πω τ' όνομά του, τώρα. Λέγονταν Ζώφς Ντε Κερντέξ.

ΜΑΕ.— Πολύ γνωστό όνομα...

ΛΟΥΚΙΑ.— Μ' αγαπούσε τρελλά. Ήθελε να με παντρευτή. Άλλά οι γονείς του δεν ήθελαν κ' αυτός προσπάθησε με κάθε τρόπο να τ' εσ πείσει. Έντοιαμεξήν περνούσαμε μιά ζωή πολύ εύτυχημένη στη μαγευτική του έπιανι, κοντά στη Νάντη. Αυτό όμως δεν ήταν δυνατόν να διαρκέση για πολύ. Τ' χωμίονα χωριστήκαμε. Έγώ ήρθα στο Παρίσι, αυτός πήγε στους γονείς του. Κ' εκεί έπεσε άρρωστος. Μου έγραφε τακτικά... Και κάθε φορά μ' έλεγε, ότι είνε καλύτερα και ότι δεν μ' άργήνη να έρθη να με συναντήση...

ΜΑΕ.— Κ' ήρθε;

ΛΟΥΚΙΑ.— Όχι. Δεν ήρθε... Ένα βράδυ όμως ήρθε έξωφρα ο άδελφός του και μ' εσ ελεγε, ότι ο Ζώφς είνε πολύ χειρότερα και θέλει να με ιδή, όσο τ' δυνατόν παρ γρήγορα. Δεν δίτασα ούτε στιγμή. Η παράκλησις ενός έτοιμοθανάτου είνε ιερή. Δεν είνε έτσι; Άλοούθηρα άμέσως τόν άδελφό τού Ζώφς.

ΜΑΕ.— Λοιπόν... Πώς τόν ήρώατε;

ΛΟΥΚΙΑ.— Άκούσατε... Μέσα τού τραίνου ο άδελφός τού Ζώφς μ' ελεγε την αλήθεια. Ο Ζώφς μ' έφωρισε τί έχει, μ' έφωρισε ότι ύπεφερε από καρφίον τού στομάχου! Ξέρετε τί θα πη καρφίον; Είνε ή τρομερότερη άρρώστεια και έχει ως επακόλουθο τού μαρτυρικότερου θάνατου... Ήθελε λοιπόν, ο δυστυχισμένος, να μ' εσ κρύψη μέχρι τέλους τού μαρτύριό του. Άλλά τώρα πια πέθανε και δεν μπορούσε

ν' άντισταθή στην έπιθυμία να με ιδή για τελευταία φορά, πριν κλείση τ' μάτια του για πάντα...

ΜΑΕ.— Καταλαβαίνω...

ΛΟΥΚΙΑ.— Στις έντεκα τη νύχρα φτάσαμε... Μ' ένα αυτοκίνητο πήγαμε κατ' ευθείαν στην έπιανι τού Ζώφς.

ΜΑΕ.— Πώς τόν βρήκατε;

ΛΟΥΚΙΑ.— Όσο πλησιάζαμε στο δωμάτιο τού Ζώφς, άκούγαμε φωνές και βογγητά, όλο και παρ δυνατά... Δεν μ' άρρησαν να μ' εσ μέσα πριν τού κάνουν μιά ένσει μορφίνης, για να ήσυχάσουν κάπως οι τρομεροί πόνοι του, που τόν έκαναν να ξεσάξη τ' άρρωστα του και να σπάξη όλα τ' πράγματα που βρισκόμηνον γύρω του, σάν τρέλλος.

ΜΑΕ.— Ναί. Φαίνεται ότι είνε φοιχτοί οι πόνοι τού καρφίονου...

ΛΟΥΚΙΑ.— Τού έκαναν λοιπόν όλοένα και παρ συχνά ένέσεις μορφίνης, με παρ μεγάλη δόσι κάθε φορά.

ΜΑΕ.— Όσοι πάσχον από καρφίον, είνε άνιάτοι. Γι' αυτό τούς άποκομίζουν για να πεθαίνουν χωρίς πόνο...

ΛΟΥΚΙΑ.— Όταν μπήκα στο δωμάτιό του, ήταν παρ ήρεμος και ή παρουσία μου τόν παρηγόρησε πολύ... Μά ελεγε γίνει άγνωστός. Ελεγε άρξισια πια ή άποσύνθεσις... Τ' όσμου του ανέδιδε μωροδιά πτόματος... Ήταν μιά φοιχτή μωροδιά, που δεν έξουδετηρόνταν ούτε με όλα τ' άρώματα που σκόρπαξα στο δωμάτιο... Κ' έδωμος ελεγα την άνοχη να πηγαίνω κοντά του και να τόν φιλώ στο μέτωπο, παρ' όλη την άηδία που έννοιόσθα...

ΜΑΕ.— Μά... Έτσι έγραφε...

ΛΟΥΚΙΑ.— Ένα βράδυ ύπέφερε παρ τρομερά από τις άλλες φορές. Κατάλαβα ότι δεν ήθελε κανένα άλλο κοντά του, εκτός από μένα. Έλεγα λοιπόν στη νοσοκόμα, θα μ' άγομποιάσει εγώ έκείνη τη νύχρα κοντά του. Και θά τού έκανα εγώ ή ίδια τις ένέσεις.

ΜΑΕ.— Ξέρετε να κάμψετε ένέσεις;

ΛΟΥΚΙΑ.— Δεν ήξερα. Άλλά έμαθα, δοκιμάζοντας προηγουμένως στόν έαυτό μου... Έτσι μείναμε μόνοι, ο Ζώφς κ' εγώ. Ένα χαμόγελο χαράς φώτασε τ' όπίσθη προσώπο τού. Και σαγιά—σαγιά, με φωνή που έστρεψε, άρχισα να μ' εσ μιλάη για την περασμένη μου ζωή, για τη μεγάλη του αγάπη προς μένα... Και μ' ελεγε ότι είνε εύτυχημένος, γιατί πήγα να γλυκάνω τις τελευταίες τ' ου στιγμές... Τού σύστημα να μη μιλάη πολύ, γιατί απτό τόν κόμωρασε πολύ και τόν παρεκάλεσα να προσπαθήση να κοιμηθή. Πήρα κ' εγώ ένα βιβλίο και κάθησα κοντά του.

ΜΑΕ.— Κ' έκείνος άποκομίσθη;

ΛΟΥΚΙΑ.— Όχι... Άποκομίσθη εγώ. Ναί... Ήμιον παρ κουρασμένη, παρ συγναντημένη και τ' άνοια μου ήταν έξουπλημένα...

ΜΑΕ.— Βέβαια. Έπειτα από τις άλληπαλλήλες αιτίες συγναντησεί...

ΛΟΥΚΙΑ.— Δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στη μεγάλη νύστα που μ' έκαμψε... Άδωκα προσπάθησα να ξανανοιξώ τ' μάτια μου. Και άποκομίσθηκα βαρειά.

ΜΑΕ.— Κ' ο Ζώφς;

ΛΟΥΚΙΑ.— Άχ, όταν ξύπνησα, ή κάμαρα ήταν κατακόσιτην. Τ' καντήλι ελεγε σβήσι. Και δεν άκούγα πια τίποτε, ούτε την άνοχη τού άρρώστου.

ΜΑΕ.— Ελεγε πεθάνει;

ΛΟΥΚΙΑ.— Άμέσως τότε σπαράθηρα περίτρομη κ' άνοια τ' φως... Τ' κρεβάτιό ήταν άδειο. Τρομαγμένη, φώναξα τη νοσοκόμα, ή όποια ήρθε άμέσως και μ' έβεβαίωσε ότι δεν άκουσε τίποτε όλη τη νύχτα...

ΜΑΕ.— Μά τί ελεγε γίνει ο Ζώφς;

ΛΟΥΚΙΑ.— Τόν ζητούσαμε παρ με τη νοσοκόμα. Είδαμε αήματα στα σεντόνια και κάτω στο χαλί. Τά ίχνη αυτά μ' εσ ώδήγησαν σ' ένα

ΜΑΕ.— Μήπως σκοτώθηκε για σ' εσ ;...

ΛΟΥΚΙΑ.— Δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στη μεγάλη νύστα που μ' έκαμψε... Άδωκα προσπάθησα να ξανανοιξώ τ' μάτια μου. Και άποκομίσθηκα βαρειά.

ΜΑΕ.— Κ' ο Ζώφς;

ΛΟΥΚΙΑ.— Άχ, όταν ξύπνησα, ή κάμαρα ήταν κατακόσιτην. Τ' καντήλι ελεγε σβήσι. Και δεν άκούγα πια τίποτε, ούτε την άνοχη τού άρρώστου.

ΜΑΕ.— Ελεγε πεθάνει;

ΛΟΥΚΙΑ.— Άμέσως τότε σπαράθηρα περίτρομη κ' άνοια τ' φως... Τ' κρεβάτιό ήταν άδειο. Τρομαγμένη, φώναξα τη νοσοκόμα, ή όποια ήρθε άμέσως και μ' έβεβαίωσε ότι δεν άκουσε τίποτε όλη τη νύχτα...

ΜΑΕ.— Μά τί ελεγε γίνει ο Ζώφς;

ΛΟΥΚΙΑ.— Τόν ζητούσαμε παρ με τη νοσοκόμα. Είδαμε αήματα στα σεντόνια και κάτω στο χαλί. Τά ίχνη αυτά μ' εσ ώδήγησαν σ' ένα

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ Α. ROSSI

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Η ιστορία που θα αφηγηθούμε παρακάτω, αναφέρεται στα χρόνια της Γαλλικής Επανάστασης, στην εποχή της μεγάλης τρομοκρατίας. Είχε καταρριφθεί ήδη ο άτυχος βασιλεύς Λουδοβίκος 16ος και περίμενε η ίδια τύχη και τη βασίλισσα Μαρία Άντουανέττα, η οποία ήταν φυλακισμένη σ' ένα προάστειο του Παρισιού, μαζί με την πριγκίπισσα Έλισαβέτ και την κυρία τών τιμών.

Έκεινη τη βραδιά, είχε σημαίνει η δεκάτη νυχτερινή ώρα, όταν ο Βερνάρδος Μπουαλιό, ο άνακτορικός ζωγράφος, απελπισμένος πικά και φλογισμένος από την επιθυμία να ιδεί για τελευταία φορά τη βασίλισσά του, φρόρεσε το μεγάλο του καπέλλο και βγήκε έξω.

Ο άτυχος ζωγράφος, αν και ήταν από τους καλύτερους στο είδος του, μετά την καταστροφή των άνακτορων του Κεραμεικού, είχε λησμονηθεί από τους Παρισίους φιλοτέχνους και για να μπορούσε να ζήσει, αναγκάστηκε να πουλήσει όλα του τα έργα, εκτός ενός, που το φύλαγε με μεγάλη μυστικότητα.

Η πραγματική όμως αιτία της άδικα κτησ στενοχωρίας του Μπουαλιό δεν ήταν η φτώχεια. Μέσα στην καρδιά του είχε γεννηθεί ένας φλογερός έρωτας, ένα θεμιτό αίσθημα, μια αγάπη που είχε μείνει άκατανοητή.

Ο Μπουαλιό αγάπησε την Μαρία Άντουανέττα! Μ' άλλοιμονο!... Έξερσάρχη στο μπαζέ ή επανάστασης και το είδολο του ζωγράφου, το άνακτορικό των σκέφρών του, αυτή που αγάπησε μέχρι μανίας, βρισκάνταν τότε φυλακισμένη μέσα σ' έναν πύργο, έρημη και εγκαταλειμμένη από τους φίλους της και περιστασιασμένη απ' τους έχθρους της.

Οι δούλοι του Παρισιού έκεινο το βράδι ήσαν έντελως έξημοι. Οι πολίται, λόγω του πανικού που είχε επικρατήσει, κλεινότουσαν μετά τη δικά του ήλιου στα σπίτα τους. Τα δώματα του Ντεμουλιέν, που Δαντόν και του Μαρά προσένοισαν τόσο φόβο στο λαό, ώστε κανένας δεν μπορούσε να τή προφρή χειρός φράξη.

Τή νύχτα αυτή λοιπόν, μέσα στην απόλυτη σιγή της πόλεως δεν άνηχοσε, παρά το άργό βήμα του ζωγράφου, ο οποίος κατευθύνταν προς το δεσποτικό της βασιλείας, βυθιαμένος σε σκοτεινές σκέψεις.

Άπέναντα του δεσποτηρίου άειρόφως, άντίκριν από παράθυρο του κελλιού της βασίλισσας, βρισκόταν ένα έτοιμόροστο σπίτι. Στα σκαλοπάτια του σκαπτού αυτού, που φρανόταν άκαταίτητο, κάθισε ο Μπουαλιό όταν έφτασε από της φυλακής. Άναστένανε με πόνο, ά-

μικρό μπουνοτάο, άπου βήκαμε το πλάμα του φίλου μου τρομερά συνταραμένο... Τα μάτια του ήσαν άνοιχτά, με τις κόρες διεσταλμένες και διατηρούσαν άκόμα την έκφραση ενός άναπόφορου πόνου. Ήταν ένα φοριζό θέαμα.

ΜΑΞ.—Μά τί είχε συμβεί; ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν καταλαβαίνετε; Ο φτωχός ο Ζωρζός δέν θέλησε να μεί Ξυτησχη την ώρα που έφρασε να γίνη η ένειας.... Πέθανε χωρίς να φωνάξη. Πέθανε σκοπιλά. Καταλαβαίνετε τί εινε αυτό για ένα δυστυχημένο που τόν σταράζει ο κερκίνος; Σμωθήρε και έφραγε απ' το δωματιο να μεί με το παράξη με τους στεναγμούς της στενωγής άγωνίας του... Πήγε να πεθάνη άλλου, βουβά και άμύλητα... Ναι, βουβά. Κ' αυτό, για να μεί το παράξη τόν ύπνο μου... Έ, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα; Αυτό θα τή άγάπη, φίλε μου... Έτσι άγαπήθηρα έθώ.

ΜΑΞ.—Και έστετε περήφανη γι' αυτό; Στα μάτια σας δέν βλέπω καμιά συγκίνηση για την άνάμηση της τρομερής αυτής θυσίας. Δέν βλέπω κανένα όκτο. Βλέπω μόνο μια λάμπη περηφάνειας και έγωιστικής ίκανοποίησως. Κι' έτσι καταλαβαίνω και' έγώ τώρα πως ο έρως μου για σας εινε ένα πάθος κακό, εινε ένας κερκίνος που θα μου σπαράξη την καρδιά μου... Κι' έσείς θα διηγηθήτε μια μέρα σ' έναν άλλο θαυμαστή σας με περηφάνεια την άγωνία μου και τόν πόνο μου για σας. Μά άχι, άχι!... Νοιώθα ήδη τόν έσπτό μου άρετά για-τρομεμένο... Μάλιστα, Λουκία... Ο Ντέ Κερκίνος σας άγαπούσε παλύ. Μά δέν το άξίζατε...

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν το άξίζα; ΜΑΞ.—Ναι, δέν το άξίζατε. Είστε μια κού-κλα, χωρίς ψυχή. Η ιστορία σας δέν μου έκανε την έντύπωση που περιμένατε. Άπεναντίνα... Μεί γιάτρενε... Μ' έσωσε... Χαίρετε, κυρία... (Τήν χαίρετά ψυχρά και φράγει).

ζούμησε το κεφάλι του στο χέρι του και βυθίστηκε σε φοβερούς λόγους... Έξερσάρχη, ένας ψύθνος έφρασε στ' αυτά του. Κάποιο βρισκότουσαν μέσα στο έτοιμόροστο και θεοσδοτήτα σπίτι και μιλούσαν αγά. Ο ζωγράφος κώλησε τ' αϊτί του στην πόρτα και άκουσε αυτά τά λόγια:

—Αούτ'ον, φίλο μου, η άπόφαση εινε παρμένη... Η βασίλισσα θα άδηγηθή αίριο στη λαμητόμο... Θά σταθούμε στη μέση του δρόμου, θα ζητωκραυγάσουμε ύπερ της μοναρχίας και θα οχτούμε να την ελευθερώσουμε...

Τά λόγια αυτά συγκίνησαν βαθύτατα τόν Μπουαλιό. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Δέν τόν γέλασαν τ' αυτά που, άχι. Μέσα στο έτοιμόροστο σπίτι βρισκότουσαν μοναρχικοί, φίλοι της βασιλείας, σχεδιάζοντας την άπελευθέρωσή της. Δέν έφρασε λοιπόν να χάνη καιρό. Θά χτυπούσε την πόρτα, θα έλεγε στους συνομιλητάς πως εινε και θα τούς κίετewe να τόν δεχθόν να συναγοισθή μαζί τους για την ελευθερία της βασίλισσας.

Χτύπησε αγά και περίμενε. Καμιά άπάντησις. Σανωχτύπησε δυνατώτερα. Η ίδια αγή. Έφρακε τότε στην κλειδαρόφρανα και τομάστηκε να πη σγαανά πως εινε, μα δέν πρόφρασε να βγάλη λέξη. Η πόρτα άνοιξε έξερσάρχη, η ίαμια ενός μαχαμωδύ άστραψε μέσα στο σκοτάδι και ο Μπουαλιό κίλησε κάτω, χτυπημένος θανάσιμα άνάμεσα στις δύο πλάτες!...

Ο άνηθρωπος που χτύπησε το ζωγράφο, ένας γέρος άηλός, με λεικά μαλλιά, έσκαψε από πάνω του και προσάθησε να διακρίνη τή χαρακτηριστικά του. Έξερσάρχη μιά σταραστη κερκινή βγήκε από το στόμα του συνομιώτου:

—Βερνάρθε!... Παδί μου!... Ήταν ο πατέρας του Μπουαλιό. Φανατικός μοναρχικός, σχεδιάζε μ' άλλους άμοιθεάτας τόν να σόση τη βασιλεία, όταν άκουσαν τους χτυπούς στην πόρτα. Νόμισαν πως ήταν κανέναις κατάσκοπος και' άποφάσισαν να τόν σκοτώσιν... Ο έτοιμοθάνατος καλλιτέχνης άνοιξε για τελευταία φορά τά μάτια του. Άργάλασε τόν πατέρα του και με φωνή που μόλις άκούγόνταν τόν έλε:

—Πατέρα μου, σ' ευχαριστώ!... Άν την γλυτώσης, πές της ότι την έλάτρενα και' ότι πεθαίνω ευχαριστημένος με τ' όνομά της στο χείλη μου...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΥ

Ο τρομερός Ταμερλάνος, ο βασιλεύς τών Μογγόλων, ο οποίος άνήλθε στο θρόνο σ' ήλικία 23 χρόνων και πέτυχε σ' όλες τις εκστρατείες που έτεξεύρησε, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος κατακτητής του κόσμου, μετά τόν Μ. Άλέξανδρο και τόν Μ. Ναπολέοντα. Ο Ταμερλάνος, τού όποιου τόν όνομα σημαίνει άνθρωπο με στρατό τόν δεξί χέρι και πόδι, άρου έτέθη επί κεφαλής τού στραπού του, ύπέταξε όλη σχεδόν την Άσία και έφρασε μέχρι τού 'Ινδικού 'Ωκεανού και της Κίνας, άποφασισμένος να προχωρήση πατέρα, αν στο μεταξύ δέν επέθανε.

Ήταν άμειλικνος προς τους έχθρους του και σιωποστικος στους στρατώτες του άπόλυτη σκληρότητα άπέναντα τόν ύποτασσόμενων λαών. Μιά φορά ύποσχέθηκε στους στρατώτες του, ότι θα τούς άνάταμειβε άναλόγως τού αριθμού τόν σκοπομένων έχθρών και 'οι άνδρες του που παρουσίασαν, μετά τόν τέλος της μάχης, έδωκίμντα χιλιάδες έχθρών κεφαλών!

Όταν έκυριέρε τη Δαμοσκό, γκρέμισε όλα της τά σπίτα και έθαλε φωτιά σ' όλους τους κάμους, εκτός από ένα τζαμί, τόν όποιο ύπηρχε παράδοις, ότι θα καθόταν ο Προφήτης, όταν έρχόταν η ήμερα της κρίσως.

Άλλοτε πάλι έπασσε μέσα σ' ένα φρούριο διώ χιλιάδες αιχμαλώτους, τούς όποιους, άρου τούς κατέκασσε πρώτα με άδόσους, έφρασε έπειτα με πέτρες τά κόκκαλά τους και άνήγειρε ένα φριμαστικό μνημείο!...

Η Μαρία Άντουανέττα.

